

Blaas de Bazuin

Nieuwsbrief oktober-november 2022

***Stichting Blaas de Bazuin** is een initiatief om de christengelovigen van Nederland (en Europa) op te roepen zich te verootmoedigen voor de zonden van de vaders, in het bijzonder voor de zonden tegen het Joodse volk door de eeuwen heen – wier bloed roept van de aarde – en die hebben uitgemondd in de Shoah, de moord op meer dan zes miljoen Joden in de Tweede Wereldoorlog. We zijn blij dat we u een nieuwe Nieuwsbrief kunnen sturen.*

In Memoriam

*De gedeporteerde en vermoorde
Joodse, Roma en Sinti kinderen
1942-1945*

NYADAM

In Memoriam: de gedeporteerde en vermoorde Joodse, Roma en Sinti kinderen, 1942-1945.

Dat staat met een foto van twee kinderen op de titelpagina van een dit jaar verschenen, bijna vuistdik boek. Een boek met 960 bladzijden waaronder de namenlijsten van alle transporten.

Op de achterkant valt te lezen: “Een indrukwekkend monument, waarin wordt geprobeerd om 17.964 kinderen uit de anonimiteit van het grote getal te halen. Ze krijgen hun naam terug en waar mogelijk hun gezicht. Het gaat om alle kinderen die tijdens de Tweede Wereldoorlog in 102 transporten zijn gedeporteerd en in de kampen zijn omgebracht. Van ieder kind zijn de naam, de geboortedatum en het adres opgenomen, alsmede de sterfdatum en –plaats. Van ongeveer 3.000 kinderen zijn foto’s achterhaald en afgebeeld.”

Het boek bevat bijna 18.000 namen en adressen van vermoorde kinderen; iedereen die op het moment van deportatie nog geen 18 jaar was. Het eerste transport vond plaats op 15 juli 1942 en het laatste op 13 september 1944. De meesten gingen naar Auschwitz (67 transporten; 10.616 kinderen) en naar Sobibor (19 transporten; 6.860 kinderen). Van beide kampen tezamen overleefden slechts 127 kinderen. De eerder genoemde aandoenlijke foto op de titelpagina laat de tweeling Flora Betsy Komkommer en Samuël Louis Komkommer zien, geboren 20 juli 1933, het jaar waarin Adolf Hitler in Duitsland aan de macht kwam, de eindverantwoordelijke voor hun dood in Sobibor op 4 juni 1943.

De tweeling maakte deel uit van transport nr. 67 dat vertrok op 1 juni 1943 en na drie dagen, op 4 juni 1943, aankwam in Sobibor. Teksten van Philip Mechanicus (Boek: In Depot) en Julius Schelvis (Boek: Vernietigingskamp Sobibor), welke laatste de reis meemaakte maar uiteindelijk overleefde, geven een beeld van hoe het er bij zo een reis aan toeging, bij het vertrek uit Kamp Westerbork en onderweg. Deze trein bestond uit een rij gesloten goederenwagons die samen 3.006 personen bevatten, waaronder 595 kinderen. Bij de aankomst in Sobibor werden 81 mannen voor werk uitgezocht, waaronder Julius Schelvis, de enige die dit transport heeft overleefd. Uiteindelijk zijn zo ruim 100.000 Joodse landgenoten vermoord. De reis is bijna altijd begonnen in Kamp Westerbork.

15 juli 1942 – 15 juli 2022 Tachtig jaar later

Het neemt tijd en kost de nodige emoties om ‘In Memoriam’ helemaal door te nemen en op je te laten inwerken. Telkens rijst de vraag: Hoe heeft dit alles kunnen gebeuren? Een vraag die geen echt antwoord krijgt. Hoe kon het gebeuren dat zes miljoen onschuldige mensen, van baby tot grijsaard, middels een industrieel opgezet vernietigingsproces werden vermoord? En daarbij ook van alles werden beroofd. De Joden in Europa werden vermoord om wie ze waren en dat in een toentertijd ‘beschaafd’ en ‘ontwikkeld’ deel van de wereld, in het al bijna 2.000 jaar ‘christelijke’ Europa, een continent vol kerken, kloosters, Bijbels, etc. Juist in het ‘christelijke’ Europa was vele eeuwen lang Jodenhaat, christelijk antisemitisme aanwezig. Dit alles geheel in strijd met wat de Bijbel ons leert over Gods plan en visie t.a.v. het Joodse volk, de kinderen van Israël. De apostel Paulus zegt daarover, geïnspireerd door de Heilige Geest, in zijn brief aan de Romeinen (hfd. 9 t/m 11)

behartenswaardige dingen. Centraal daarin is dat de Joden overeenkomstig de verkiezing van Godswege geliefden zijn om der vaderen wil. Die vaderen zijn dan de aartsvaders Abraham, Izaak en Jacob, mensen waarmee God zich ooit onder ede heeft verbonden, de stamvaders van Israël, het Joodse volk. Aan hen en hun nageslacht heeft God, ook weer onder ede, voor eeuwig het land Israël toegezegd. Dat is ook de enige verklaring voor de verder onbegrijpelijke terugkeer van de staat Israël na zo'n 2.000 jaar afwezigheid. Landen, volkeren en kerken, die zich tegen die absolute waarheid verzetten – en anti-Israël zijn er helaas vele – komen uiteindelijk onder een oordeel van God, een vloek en komen ten val. Een samenleving kan door ongehoorzaamheid, door het niet willen accepteren van het geopenbaarde Goddelijke Woord, worden overgegeven aan “een verwerpelijk denken” (Romeinen 1:28). In eigentijdse termen kan dat worden vergeleken met een virus in een computer. Het resultaat is dat dingen helemaal niet of verkeerd gaan. Er treden verregaande negatieve en gevaarlijke gevolgen op. Een voorbeeld van zo'n ontwikkeling is de geschiedenis die in Jesaja 19 wordt beschreven. Het is een profetie over Egypte die zijn vervulling nog een keer moet gaan krijgen. Wanneer dit woord tot uitvoering komt, dan zal er o.a. sprake zijn van een burgeroorlog, er zal een dictator optreden als regeerder, de Nijl zal opdrogen. Een geest van bedwelming zal over de leiders worden uitgegoten waardoor het land op een doolweg wordt geleid. Wat dat voor een samenleving kan betekenen behoeft weinig voorstellingsvermogen. Als we kijken naar het toenemend aantal crisissen in onze dagen en het relatieve onvermogen om deze op te lossen dan rijst de vraag of die gesteldheid inmiddels niet ook aan de orde is in onze wereld, in onze dagen.

Pas jaren na de oorlog is Kamp Westerbork een herinneringscentrum geworden. Bij de opening van een vleugel in 1987 werd door de toenmalige voorzitter van de Tweede Kamer, mr. Dick Dolman, een indrukwekkende rede uitgesproken die in het NIW van 12 juni 1987 in zijn geheel is weergegeven. De kop boven het stuk luidde: “Het Nederlandse volk heeft gefaald als nooit tevoren”. Opgemerkt werd door hem dat het Nederlandse volk 100.000 zielen uit haar midden had laten wegvoeren. Nooit werd een aanval gepleegd, nooit een spoorbaan gesaboteerd. Het Nederlandse volk heeft gefaald als nooit te voren, aldus de Kamervoorzitter. Weinigen hebben in de oorlog zich voor de goede zaak ingezet. De meerderheid probeerde zo goed mogelijk die jaren door te komen.

Schrijvend zijn dan soms kleurenfoto's die in die jaren gemaakt zijn door A. Hustinx, en deels in boekvorm zijn uitgegeven in 1985. Zo te zien ging op veel plaatsen het leven min of meer zijn 'gewone' gang. Je ziet badgasten in de zon in Scheveningen terwijl iets verderop in het Oranjehotel Nederlanders opgesloten zitten in afwachting van de voltrekking van een doodvonnis of de deportatie naar een van de concentratiekampen. Op de plassen genoten mensen in de zomer van 1943 van het mooie weer en velen konden nog gewoon met vakantie. Veel Joden waren toe al weggevoerd en buiten dit beeld reden elke week de treinen naar de vernietigingskampen. Heeft niemand ook maar iets daarvan geweten? In Haarlem

was in ieder geval al in 1942 doorgedrongen wat de Joden in ons land bedreigde. De navolgende tekst van een illegaal verspreid pamflet laat aan duidelijkheid niets te wensen over. De boodschap is dat het leven van de Joden absoluut bedreigd wordt en dat de overige Nederlanders daar kennelijk niet echt wakker van liggen. Leest u zelf wat mensen met gevaar voor eigen leven hebben geschreven, gestencild en verspreid. Het vlugschrift verscheen met opinieartikelen in een oplage van 700 stuks, tweemaal per maand in de periode 1 mei 1942 – 1 januari 1943 (gegevens NIOD).

**“NEDERLAND ONTWAAKT
LEVEN IS STRIJDEN**

Gedrukt ter vrijen perse, 24 juli 1942

Een ernstig beroep op het geweten der NATIE.

In de nacht van Dinsdag op Woensdag 15 juli 1942 is het eerste transport Joden uit Amsterdam weggevoerd. Dit transport geschiedde door personeel van de Nederlandse Spoorwegen, met ONS materieel over ONS spoorwegennet tot Westerbork in Drenthe. Daar werden de Joodse mannen van hun vrouwen gescheiden en in Duitse beestenwagens met onbekende bestemming naar hun massa-graf gesleept, ergens ver over de Duitse grens. Wij, die getuigen waren hoe in Februari '41 het volk van Amsterdam en de omliggende gemeenten door hun massale stakingsactie een donderend halt toeriepen aan de beulen van ons volk, hebben gezegd toen wij kennis kregen van deze plannen tot massa-deportatie: DAT kan en zal nooit gebeuren! Een dergelijke afschuwelijke daad zal ons land in vuur en vlam zetten, wat er ook gebeure, en welke offers dit ook koste. Nimmer zal het gelaten toelaten dat 120.000 Joodse Nederlanders als beesten naar het abattoir worden gedreven. Twijfelaars onder ons die nu reeds twee jaar de ondergrondse strijd tegen de Gestapo voeren, die reeds ontelbare malen de dood onverschrokken onder ogen zagen, meenden, dat het verzet eerst van de Joden ZELF zou moeten komen om de Nederlanders wakker te schudden. Zij betoogden dat de Joden zich niet vrijwillig moesten melden, zich desnoods uit hun huizen laten slapen. Als dit gebeurd was zou dan ons Nederlandse volk als één man omhoog rijzen, de reeds zo lang verkropte woede en haat zouden baan breken, en de algemene staking zou overal uitbreken. De Joden HEBBEN zich verzet, en een groot aantal is op het eerste bevel van melding inderdaad weggebleven. Reeds op Dinsdag 14 juli raasden de overvalwagens door de Amsterdamse straten en werden Joden door Duitse en Nederlandse nazi-beulen naar de verzamelplaatsen gedreven. Meer dan tweehonderd van onze rampzalige landgenoten pleegde zelfmoord om op die manier aan een gruwelijke marteldood te ontkomen. In één huis werden zelfs 10 lijken van Joden gevonden. Het transport werd gecompleteerd, ontbrekenden werden door anderen aangevuld, het aantal moest volledig zijn. Het personeel van de Nederlandse Spoorwegen zou WEIGEREN, en er was spanning en onrust. Pas op het laatste moment

werd de beruchte trein ingelast, en zonder verzet werden onze rampzalige landgenoten weggevoerd.

In dit uur is bij die dapperen, bij die onversaagden die zelf alles in de waagschaal wierpen, die bereid waren hun gezin, positie, vrijheid en leven voor de goede zaak en onze vrijheid op te offeren, iets gebroken. De kracht van hun blijmoedig optimisme wankelde en het stralende licht van de ontembare Nederlandse vrijheidsgeest werd een met moeite in de verte te onderscheiden lichtpuntje. Het was een bitterende teleurstelling.

Nu zijn reeds meer dan 3000 Joden weggevoerd, en bijna ieder nacht vertrekt er een trein met onze landgenoten naar het grote abattoir in Polen. Nederlands personeel en Nederlands materieel verlenen hierbij de behulpzame hand. Het ambtenarencorps, de politie, de arbeiders, zij allen tolereren tot onze spijt en schaamte deze massa-moord, en zij helpen een handje mee. In het uur dat aan onze 120.000 landgenoten het doodvonnis werd voltrokken leutert en kletst het overige deel van ons volk over het eventueel tekort aan aardappelen of groente, over een verregende vakantie of een fiets die in beslag werd genomen. Op de dag dat een golf van smart en van rouw over ons land gaat zitten duizenden van onze medeburgers in tjokvolle bioscopen, cafe's en tingeltangels te lachen of zich op andere wijze te amuseren. Op de dag dat de Joodse vader zijn volwassen zoons ter slachtbank ziet slepen gaat zijn niet-Joodse collega proberen een visje te verschalken alsof er geen vuiltje aan de lucht ware, op het moment dat een Joodse Moeder in razende smart ten wanhoop haar kleintje tegen zich aan drukt en wanhopig uitziend naar een middel om haar kindje uit de wrede klauwen der duivels te redden. Onderwijl staat buurvrouw te kletsen over lage lonen en dure levensmiddelen, kortzichtig alsof er geen Joodse Moeders met kleine kindertjes waren. Op hetzelfde uur dat het doodvonnis over zoveel Joden wordt uitgesproken zoeken duizenden andere landgenoten vertier en ontspanning van hun onbelangrijke alledaagse zorgjes, en al zouden de bordjes "verboden voor Joden" veranderen in "dood aan de Joden", ze zouden het toch niet zien, het ergert hun geweten al lang niet meer en over de bordjes heen zien zij de vervulling van hun eigen egoïstische oogmerken. Joden verboden, och wat, ik ben toch geen Jood, wat gaat mij dat nu aan, laat de Joden maar voor zichzelf zorgen, ik moet toch ook mijn eigen boontjes doppen. Zo spreekt men. Het is deze grenzeloze oppervlakkige en van zo weinig inzicht getuigende redenering die ons met woede en schaamte vervult. Het is de vertolking van de geest der nazificering van ons volk, het is het bewijs dat de eenmaal ontembare vrijheidsgeest van ons volk langzaam doch zeker wordt afgestompt, dat zij het veld ruimt voor een dadeloos gekanker en het berustend aanvaarden van de grofste vernederingen. Wie de grootse manifestatie van kracht en strijdvaardigheid in Februari 1941 aanschouwde, en wie heden het klakkeloos dulden van duizendmaal ergere dingen ziet, komt tot de ontstellende conclusie dat de moed en de geestkracht van ons volk sterk achteruit zijn gegaan. En dat is buitengewoon ernstig, waar wij een geestelijke overwinning nastreven. Waarschijnlijk ernstiger dan op het eerste gezicht wel lijkt. Het is niet de vraag hoeveel heil Hitler of hou zee roepers er rondlopen, of dit aantal groeit of soms afneemt laat de heren Siberisch. Wij hoeven heus geen nationaal socialisten te worden, als zij maar kunnen bevelen, en wij maar trouw gehoorzamen

(zoals wij nu doen!) Als wij maar nederige dienaren zijn, dan speelt verder het aantal overtuigden geen rol. Integendeel. Hoe minder aanhang, hoe minder ruzie over de vetste baantjes, en daar gaat het toch maar om. Toen herr Schmidt en van Geelkerken enige weken bij de demonstraties van de hitlerjugend in Roermond lege straten en gesloten gordijnen vonden werd dit in de kranten afgedrukt, en de Nederlanders liepen netjes in de val: de andere morgen was dit artikel het onderwerp van gesprek, iedereen las het, maar er stonden ook heel wat bedreigingen in en pogingen tot intimidatie. Dat las men ook, en dat was de opzet. In 1940 publiceerde Christiansen een aantal strafmaatregelen die zouden worden toegepast, indien men ongehoorzaam zou durven zijn. Telkens als nu de Duitsers onregelmatigheden verwachtten, publiceerden zij deze strafmaatregelen, en het resultaat was werkelijk overweldigend. Het gros van ons volk laat zich intimideren, telkens als deze strafmaatregelen in de krant staan, en een golf van angst gaat door de mensen. Geldinzamelingen voor steun aan slachtoffers en voor het illegale werk staan stop, uitzending naar Duitsland gaan vlotter, controle op allerlei gebied wordt scherper toegepast. De Joden-terreur vindt zonder verzet plaats, en het onderdak zoeken voor ontsnapte Nederlanders of andere slachtoffers wordt dan onmogelijk. Het gros van ons volk leest nog steeds een krant, ofschoon men schimpt op de N.S.B. Maar ondertussen laat men zich bewust of onbewust beïnvloeden door deze verderfelijke kranten, men laat zich omvormen tot gewillige dienaren van het slechtste soort. Een strafbedreiging wordt aangedikt en verder verteld en aldus helpt een ieder mede aan de verspreiding van angst en schrik. Ieder die daar aan meedoet maakt zich zwaar schuldig, hij bevordert de lafhartigheid van het Nederlandse volk. Niemand durft langzamerhand meer enig risico te nemen en dit is juist wat onze beulen beogen. De kranten moeten het huis uit, U mag zich niet laten beïnvloeden door de dreigementen van de heren. Zonder Uw belangeloze medewerking kunnen zij hun taak niet af, zij hebben U hard nodig. Weigert die medewerking. In deze dagen van rampspoed en ellende in het uur dat 120.000 van Uw landgenoten naar hun massagraf worden gesleept doen wij een beroep op Uw laatste gevoel van eer en zelfrespect. Er is slechts één middel dat definitief een einde zal maken aan de steeds toenemende terreur, aan de hand over hand toenemende ellende. Dat middel is de algemene werkstaking. Er is slechts een voorbeeld nodig, en de vlam zal over het hele land slaan. In Amsterdam worden de slachtoffers op transport gesteld, de spoormannen moeten weigeren deze rampzaligen te vervoeren, zij hebben de macht daartoe. Is er dan werkelijk geen enkele die zijn leven durft te wagen om duizenden te redden? Geen machinist, geen seinhuiswachter, geen chef bedenkt dat het gaat om de toekomst van ons volk. Als deze massa-deportaties zonder incidenten zullen verlopen, hebben de nazi's alles bereikt, en zijn wij verloren.

Volk van Nederland! O N T W A A K T ! Wij roepen U op.

In naam van alles van alles wat U heilig en dierbaar is. Mannen! Vrouwen! Heden gaan ZIJ, morgen gaan wij. Velen zijn weg, duizenden zijn er echter nog in ons midden. Smart, haat en afschuw vervullen U, 120.000 Joden, Nederlanders, dreigen mede door Uw schuld vermoord te worden. THANS zult gij het bewijs moeten leveren, dat onze eer, ons geweten, ons geloof en ons mededogen nog niet volkomen krachteloos zijn

geworden, dat zij nog niet volledig tot dierlijk peil zijn afgezakt. Nu zullen wij moeten verwezenlijken, dat de bevrijding van ons volk de taak van ons Nederlanders zelf is.

Allen voor één, en één voor allen zij ons devies.

Nederlanders verheft U, want N E D E R L A N D M O E T H E R R I J Z E N.

Het is de hoogste tijd: overdenkt Uw taak, handelt snel, bespreekt met Uw collega's de moeilijkheden, geeft de instructies door, en H A N D E L T, NU!"

Wat heeft deze verzetsdaad nog te betekenen voor ons die 80 jaar later leven, in een Nederland dat enigszins is te beschouwen als één grote consumentenbond? Het vlugschrift van 24 juli 1942 begint met een hartstochtelijke oproep: Nederland ontwaakt. Leven is strijden. Dat doet sterk denken aan een tekst uit het boek van de profeet Joël, welke als volgt luidt: "Wordt wakker, gij dronkaards en huilt, en jammert allen, gij wijndrinkers, om de jonge wijn, want hij is van uw mond weggerukt. Want een volk is tegen mijn land opgetrokken, machtig en ontelbaar; zijn tanden zijn leeuwentanden en het heeft hoektanden van een leeuwin" (Joël 1:5-6). Dit roept het beeld op van mensen die met de ogen dicht consumeren zonder de dreigende gevaren te beseffen. Dat is een beeld dat past bij de tijd waarin we leven. De mensen in 1942 werden uiteindelijk overvallen door de gevolgen van de Duitse bezetting. Nederland was in 1940 niet voorbereid op oorlog. Zoals we niet waren voorbereid op Corona en zeker niet op een oorlog met Rusland. Nederland, maar ook een groot deel van Europa, is door de laatste ontwikkelingen min of meer wakker geschrokken. Oorlog in Europa in 2022 was toch ondenkbaar? De schokken van de laatste twee jaar hebben betrekking op zaken uit de wereld, de materiële werkelijkheid. Gelovigen hebben ook te maken met een geestelijke werkelijkheid. De vraag is of wat van daaruit op ons af komt, zowel geestelijk als vanuit het leven, nu direct of straks, door ons wél wordt gezien, of de stem uit de hemel wordt gehoord? Europa staat gezien het eerder genoemde antisemitische verleden en de daaruit vloeiende bloedschuld aan de vooravond van grote ontwikkelingen. Die zullen ook op de gelovigen hun uitwerking niet missen. De oproep 'ontwaakt' en 'wordt wakker' is daarom hoogst actueel.

Wanneer de Joden in de ballingschap worden gestuurd krijgen ze een voor hen belangrijk advies mee: "Zoek de vrede voor de stad waarheen Ik u in ballingschap heb doen wegvoeren, en bidt voor haar tot de HERE, want in haar vrede zal uw vrede gelegen zijn"(Jeremia 29:7). De gelovigen in ons land verkeren in een vergelijkbare positie. Laten we bidden voor de vrede van Europa, door als offerstieren woorden van schuldbelijdenis voor Gods aangezicht uit te spreken (Hosea 14:3). Schuldbelijdenis voor wat de Joden alle eeuwen door is aangedaan, de bloedschuld t.a.v. de moord op de zes miljoen tijdens de Tweede Wereldoorlog, de weigering van Europa om tijdens de Jom Kippoeroorlog Israël te helpen om te overleven. Volgend jaar, 2023, is het 50 jaar geleden dat de Joodse staat op Grote

Verzoendag werd aangevallen. De rekening daarvoor is inmiddels (deels) aan de vijanden en betrokkenen gepresenteerd. De vraag is of het daarbij blijft.

Gerrit Keunen, Utrecht, juli 2022

Colofon:**Eindredactie:** Herman Drost**Bestuur:** Theo Koppes, voorzitter, Paul Jaeger, secretaris,
Herman Drost, Penningmeester, Joke v.d. Vliet, algemeen adjunct**Postadres:** Magistratenveld 3, 7327 LC te Apeldoorn**Email:** info@blaasdebazuin.nl **WEBSITE:** www.blaasdebazuin.nl**Giften:** NL66 SNSB 0937 379 31 t.n.v. H. Drost (ANBI status)